

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

[Ο δρις τοῦ Χατζηχρήστου. — Τὰ μυστηριώδη βότανα. — Τὸ δνειρὸν τοῦ ἀμαξηλάτου. — Ο "Οθων ἐρωτῶν περὶ τῆς τύχης του. — Η προφητεία τοῦ θανάτου τοῦ Κόνδεκ. — Ιστορία δύο λοχιῶν.]

Η «ΕΘΝΙΚΗ ΗΩΣ» ἐφημερίς ἡ ὅποιχ κατὰ τὸ ἔτος 1848 προσεπάθει νὰ ἔγκαινισῃ κἄπως τὴν κοινωνικὴν δημοσιογραφίαν χάρις εἰς τὸν συντάκτην της Ἀχιλ. Δυντᾶν, ὁ ὅποιος ἐφερε κατὰ τὴν κοινὴν ὄμολογίαν χαριέστατα τὴν λευκὴν φουστανέλλαν καὶ ἥτο ἀνθρωπὸς καλαίσθητες καὶ φιλάρεσκος, ἔγραψεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 14 Οκτωβρίου τοῦ ἔτους 1884:

«Ἐξήτησεν ἀπό τινος φιλοξενίαν ἐν τῇ ἡμέτέρᾳ πόλει, μάγος τις διάσημος, ὁ Χρῆστος Χατζηχρῆστος, ἐξ Ιωαννίνων ὄρμώμενος καὶ ποιῶν ὡς λέγεται θαύματα. Ἐν τῷ οἴκῳ ἐν φυλέλυσεν, ἀρχοντες καὶ ἐν τέλει προσέρχονται ἐπιζητοῦντες ἐν τοῖς μυθεύμασιν αὐτοῦ γὰ παρακολουθήσωσι τὸν μίτον τῆς ἴδιας αὐτῶν μοίρας καὶ τὰ ρυπαρὰ κουκίχ, ἀτίνα οὔτος μεταχειρίζεται, πολλοὺς ἀπήλπισαν καὶ εἰς πολλοὺς ἔδωκαν ἀναπτέρωσιν πόθων. Ο ἀστυνόμος κ. Λυκοῦργος ἐπανειλημμένως προσεπάθησε γ' ἀνακόψῃ τὴν αὔξουσκη δημοτικότητα τοῦ μάγου τούτου, ούτος δέμως ἰσχυρῶν, ὡς λέγεται, προστασιῶν τυχών, μυκτηρίζει τὴν ἀρχὴν καὶ ἔξακολουθεῖ τὸ ἔργον τοῦ Τειρεσίου ὅπερ τοιαῦτα τῷ προσπορίζει κέρδη.»

Ἡ μικρὰ ἐκείνη εἰδοποίησις, μεταξὺ ἀλλων ἀσημάντων γεγονότων πάρεισφρήσασα εἰς τὴν σοβαρὰν ἐφημερίδα, ἐκίνησεν ἐκτάκτως τὴν περιέργειάν μου καὶ προσεπάθησα νὰ συναθροίσω πάντα τὰ στοιχεῖα τὰ ὅποια θὰ ἡδύναντο νὰ μὲ

διαφωτίσωσιν ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ ἀξιωθῇ μνεῖας ἐκ μέρους τῶν ἐφημερίδων, τόσων δυσκόλων τότε εἰς ἀναγραφὴν παρομοίων εἰδήσεων. Ἡ ἐποχὴ ὅμως εἶναι λίαν ἀπομεμακρυσμένη καὶ η ἔξερεύνησίς της ᾄτο δυσκολωτάτη. Εὔτυχῶς τυχαία σύμπτωσις μ' ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἵχνη τῆς παραδόξου αὐτῆς προσωπικότητος, ἡ ὅποια φαίνεται ὅτι ἐκράτησεν ἐν συγκινήσει πολὺν τότε κόσμον τῆς Ἀθηναϊκῆς πρωτευούσης.

Σεβαστὴ δέσποινα, ἀνωτάτας καθέξασα θέσεις ἐν τῇ ἐποχῇ ἔκεινῃ, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν αὐλήν, κατὰ τὴν πρόοδον μιᾶς διηγήσεως τὴν ὅποιαν διὰ πρώτην φορὰν ἤκουουν ἀπὸ τὸ στόμα της, ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ μάγου. Καὶ ἐπὶ τέλους ὑπείκουσα εἰς τὰς παρακλήσεις μου μοῦ ἔδωκε τὰς πληροφορίας τὰς ὅποιας θὰ παραθέσω κατωτέρω.

* * *

Κατὰ τὸν Ὁκτώβριον λοιπὸν τοῦ 1848 ὑπὸ πρόωρον καὶ δριμύτατον χειμῶνα, ἔθεάθη εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν ἄνθρωπός τις ὥριμος τὴν ἡλικίαν, ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν τῶν ὄρεινῶν Ἡπειρώτων καὶ ἔχων εἰς τοὺς ὄμοις μικρὸν σάκκον εἰς τὸν ὅποιον ἐφυλάσσετο μικρὸς ὄφις ἡμιναρκωμένος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατ' ἀρχὰς κατεγίνετο εἰς τὴν πώλησιν μυστηριώδῶν χόρτων, τὰ ὅποια εἶχον τὰς θαυμασίας ἰδιότητας νὰ ἔξασφαλίζουν τὴν γέννησιν ἀρσενικῶν παιδιῶν, νὰ φέρνουν ὀπίσω τοὺς ἀπὸ ἔτη ζευγητευμένους, νὰ εύρισκουν σύζυγον εἰς ἔκεινους καὶ ἔκεινας, αἱ ὅποιαι καθυστέρησαν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφελείας καὶ τῆς ἀμαθείας, ἡ τέχνη ἔκεινη, εἶχεν ἔκταχτον πέρασιν. Ὁ Ἡπειρώτης μάγος προσεκαλεῖτο παντοῦ καὶ τὰ τρία μυστηριώδη βότανα διεξεδίκουν καὶ διὰ τῆς βίτις ἀκόμη αἱ εὔπιστοι Ἀθηναϊκοί, πληρώνουσαι αὐτὰ ἀδρότατα καὶ φιλοδωροῦσαι καὶ προσθίτως τὸν πωλητὴν τῶν.

Ο Ἡπειρώτης διετείνετο ὅτι τὴν ἐκλογὴν τῶν τριῶν χόρτων δὲν ἔκαμνεν αὐτὸς ἀλλ' ὁ ἡμιναρκωμένος ὄφις ὁ ὅποιος ἐκρατεῖτο κλεισμένος εἰς τὸν σάκκον. Ὅταν ὁ χωρικὸς εὐρίσκετο εἰς τὰ μέρη ὅθεν ὑπέθετεν ὅτι ὑπάρχουν τὰ θαυματουργὰ βότανα, δετείνετο ὅτι ἄφινε τὸν ὄφιν ἐλεύθερον νὰ

τρέψῃ εἰς τὴν πεδιάδα ή ν' ἀνερριχθῇ εἰς τὰς ράχεις τῶν βουγῶν καὶ τὸν παρηκολούθει ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Τὸ χόρτον ἐπὶ τοῦ ὄποιου ὁ ὄφις ἔκυλίστο καὶ ἀνετινάσσετο καὶ ἐσπάρασσε, ἥτο τὸ χόρτον μὲ τὸ ὄποιον ἐπετυγχάνετο ἡ γέννησις ἀρσενικῶν παῖδων. Ἐκεῖνο εἰς τὸ ὄποιον ὁ ὄφις ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ κοιμηθῇ ἐχρησιμοποεῖτο διὰ τὴν εὔρεσιν συζύγου καὶ ὁ θάμνος εἰς τὸν ὄποιον ὁ ὄφις προσεπάθει νὰ σκάψῃ λάκκον καὶ νὰ κρυφθῇ, ἥτο ἀλάνθιστον διὰ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ξενητευμένων.

'Ενγοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν εἶδε τὸν Ἡπειρώτην ἐφαρμόζοντα ὅλην αὐτὴν τὴν διαδικασίαν κατὰ τὴν εὔρεσιν τῶν φαρμάκων: 'Ο μάγος ὅμως τὸ ἔλεγε καὶ κανεὶς δὲν ἔδυσκολεύετο νὰ τὸ πιστεύσῃ.

"Οπως δήποτε ὅμως μίαν παράδοξον ἴδιότητα τοῦ ὄφεως ἀπέδειξεν ὁ Ἡπειρώτης πανηγυρικῶς καὶ ἡ μαγική του φήμη προσέλαβε καταπληκτικὰς διαστάσεις πλέον. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1849 συνεπεία μικροῦ καὶ ἀσημάντου σεισμοῦ κατέπεσεν ἡ μεταξὺ Ἀγίου Παντελεήμονος καὶ Πατησίων πλευρὰ τῶν τουρκικῶν τειχῶν ἡς μέρος ἐσώζετο μέχρις ἐσχάτων καὶ τῆς ὄποιχς μίαν ἄκραν κατεῖχεν ἡ λεγομένη βρύση τοῦ Ἀγᾶ. Ἀπὸ τὰ ἑρείπια τῶν τειχῶν ἐξώρυχταν πολυάριθμοι ὄφεις οἱ ὄποιοι εἰσῆλθον εἰς ὅλας τὰς γύρω οἰκίας, πέντε ἢ ἕξ τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὄποιών οἱ κάτοικοι ἔφυγον ἐντρομο! καὶ καὶ τὰς ἐγκατέλειψαν.

Μόλις ἔμαχε τὸ γεγονός ὁ Χατζηχρήστος ἐσπευσεν ἐπὶ τόπου καὶ ἐξαπέλυσε τὸν μικρὸν ὄφιν. Ούτος εἰσῆλθεν εἰς τὰς οἰκίας, τὰς διέτρεξεν ἀστραπιαίως ὑπὸ τὸ σύριγμα μᾶς παραδέξου μελῳδίας τοῦ Χατζηχρήστου καὶ μετ' ὀλίγον ὅλοι οἱ εἰς αὐτὰς καταφυγόντες ὄφεις ἐξήρχοντο μανιώδεις καὶ ἐλάμποντο τοὺς δρόμους τῶν ἀγρῶν εἰς τοὺς ὄποιους ἐξηφανίσθησαν.

Τὸ γεγονός τούτο μοῦ ἐβεβαίωσεν ἡ διηγουμένη τὴν ιστορίαν τοῦ Χατζηχρήστου σεβαστὴ δέσποινα, ἥτις τὸ ἀντελήφθη ἡ ἴδια καὶ τὸ ἀφηγεῖτο χωρὶς ν' ἀποπειρᾶται καν νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ἢ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ..

* * *

'Ἐν τούτοις τὸ γεγονός αὐτὸ γνωσθὲν εἰς τὴν πόλην ἐκρά-

τυνε τὴν φύμην τοῦ μάγου ὁ ὄποιος ἔπαισε πλέον νὰ περιέρχεται τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπεφάσισε νὰ δέχηται τοὺς πωλυπληθεῖς πελάτας του εἰς τὸν οἰκόν του. Πραγματικῶς ἀφήσας τὴν μικρὰν παρὰ τὴν Πνῦκα σπηληγάν, εἰς τὴν ὥποιαν κατέφευγε τὴν νύκτα, ἐγκατεστάθη εἰς μικρὸν οἰκίσκον παρὰ τὴν σημερινὴν ἀγορὰν, ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου σήμερον ή σειρὰ τῶν κουρείων καὶ οἰνοπωλείων. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦσαν οἱ σταῦλοι τοῦ ἀμαξηλάτου Γεωργαντήχη. Ὁ ἀμαξηλάτης μαθῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζητοῦντος τὴν οἰκίαν του, ἡρνήθη ἀπολύτως νὰ τοῦ τὴν ἐνοικιάσῃ. Τὴν ἐπομένην δύμας περιτρομος ὁ ἄνθρωπος ἔσπευσεν εἰς ἀγεύρεσιν τοῦ μάγου καὶ τοῦ προσέφερε δωρεὰν τὴν οἰκίαν του. Ἄργοτερα ἐγνώσθη ὅτι τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὥποιαν ἀπεδίωξε τὸν Ἡπειρώτην, τρομερὸν ὅνειρον τὸν ἀνετίγαξεν ἀπὸ τὴν κλίνην του. Ἀπὸ ἐν νέφος κεραυνὸς κατελθὼν ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ τὰ ἄλογάτου, ἐνῷ ἀπὸ τὸ νέφος ἡκούετο φωνὴ λέγουσα ὅτι ὁ φόνος αὐτὸς ἦτο τιμωρία διὰ τὴν ἄργησιν.

Τὸ γεγονός γνωσθὲν ἐνέπλησε τρόμου τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς ἀκέμη καὶ ἀπλοϊκῆς πόλεως. Ὁ ἀστυνόμος Λυκοῦργος ἐσκέφθη νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μάγου. Ἄλλὰ τόσος ἦτο ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ τρόμος τὸν ὄποιον εἶχεν ἐμπνεύση οὔτος, ὅστε ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐτόλμησε νὰ προσῆῃ εἰς τὸ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα, ἵσως φοβούμενος τὴν δύναμιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου ἵσως δύμας — τὸ πιθανώτερον — μὴ τολμῶν νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, ὁ ὄποιος ἥρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀπεριόριστον τὴν ἐπιβολὴν τοῦ μάγου.

Εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἥρχισε πλέον νὰ συρρέῃ ὀλόκληρος ἡ πόλις. Ὅχι πλέον γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ γυναικες τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας ἔσπευδον νὰ ζητήσουν τὴν μεσολάβησίν του εἰς διαφόρους περιστάσεις βοηθούσης δὲ καὶ τῆς δεισιδαιμονίας αἱ συμπτώσεις ἐθεωροῦντο θαύματα καὶ ἡ φήμη τοῦ Χατζηχρήστου ἥρχισε νὰ ἐξέρχηται τῶν στεγῶν ὄβεων τῆς πρωτευούσης. Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὰς Θήρας καὶ τὴν Χαλκίδα, ἀπὸ τὸ Ναύπλιον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Τρίπολιν προσήρχοντο ἀθρόοι οἱ προσκυνηταὶ τῆς μαγικῆς τοῦ δυνάμεως.

Ἐπὶ τέλους ἥρχισαν νὰ καταφεύγουν εἰς αὐτὸν καὶ ἀνδρες. Ἀγθρωποι λόγῳ μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως ἔξεχοντες ἐν Ἀθήναις ἐπήγαιναν κρυφὰ κρυφὰ τὴν νύκτα νὰ μάθουν ἀπὸ τὸ ἄτομόν του τὰ μέλλοντα ή ν' ἀκούσουν τὴν γνώμην του εἰς μίαν δύσκολον περίστασιν. Λέγεται ὅτι καὶ αὐλικαὶ ἄμαξι ἐσταμάτησαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν οἰκίσκον τοῦ Χατζηχρήστου καὶ ἡ κοινὴ φήμη διελάλει ὅτι καὶ ὁ Ὁθων ἡθέλησε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ ἀνεπισήμως καὶ μυστικῶς τὸν γόητα, ἐκεῖνος δῆμος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἀπέφυγε νὰ τοῦ προμαντεύσῃ τὴν τύχην του, προφασικόμενος ὅτι ἡ τέχνη του σταματᾷ εἰς τοὺς κοινοὺς θυητούς. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς. Ἀργότερα διεδόθη εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἀνθρωπος ἐκ τῶν ἐμπίστων τοῦ βασιλέως ἔζητησε τὸν μάγον διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸ τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Χατζηχρῆστος ἡρονήθη ἐπιμόνως ὑπὸ τὴν ἴδιαν πρόφασιν καὶ ἡ διπλὴ αὔτη ἀρνησις ἔθεωρήθη ὡς κάκιστος οἰωνὸς διὰ τὴν τύχην τοῦ δυσμοίρου ἡγεμόνος. Ἐννοεῖ τις ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ περὶ τοῦ βασιλέως λεγόμενα ἦσαν φήμη μὴ ἐπιβεβαιωθεῖσα. Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἡρέσκετο τότε νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὸν βασιλέα του ὅλας τὰς ἴδικάς του ἀδυναμίας, βογθούσης δὲ καὶ τῆς ἀφελείας καὶ ἀπλότητος τοῦ ἄνακτος, ἐδημιούργηθη μία σειρὰ ἐπεισοδίων καὶ μύθων, ξένων ἵσως πρὸς τὴν πραγματικότητα.

* * *

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅλαι αἱ περὶ τοῦ Χατζηχρήστου διαδόσεις καὶ ἀγαμνήσεις συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο: ὅτι ὁ Ἡπειρώτης μάγος οὐδέποτε μετεχειρίσθη τὴν δύναμίν του τὴν μαγικὴν ἢ τὴν ἀπέραντον ἐπιρροὴν, τὴν ὅποιαν ἀπέκτησεν ἐπὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἐπὶ κακῷ. "Ολοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κατέφευγον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ζητήσουν μάγια ἐπικίνδυνα εἰς ἀλλούς ἀπεδιώκοντο ἀνηλεώς ὑπὸ τοῦ Ἡπειρώτου ὁ ὅποιος ἐπροτίμα νὰ χάνῃ τὰ προσφερόμενα μεγάλα ποσά, ἢ νὰ βλάψῃ τινά.

Ο τότε ἀπεσπασμένος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν τῶν Ἀθηνῶν Ἀλφρέδος Κόνδεκ, νεαρὲς διπλωμάτης περιζήτητος διὰ τὴν καλλονή του καὶ τὴν περιουσίαν του, ἀκούσας νὰ γίνεται λόγος εἰς τοὺς ἀνωτάτους Ἀθηναϊκοὺς κύκλους

περὶ τοῦ μάγου Χατζηχρήστου, μετέβη παρ' αὐτῷ καὶ τῷ προέτεινεν ἀντὶ ἀδροτάτου ποσοῦ νὰ τοῦ κάμη μάγια κατά τινος γυναικὸς ἢ ὅποια δῆθεν τὸν εἶχεν ἀρνηθῆ διὰ ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον. Ὁ Χατζηχρήστος ἡροήθη ἐπιμένως. Ὁ διπλωμάτης ἐπέμεινεν καὶ ἀφοῦ δὲν κατώρθωτε νὰ τὸν πείσῃ, τὸν ὕδρεις σκαιότατα διὰ τοῦ διερμηνέως του, φρονῶν ὅτι θὰ κατώρθωνε τοιουτοτρόπως νὰ βιάσῃ τὸν μάγον γὰρ δεχθῆ διὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ἐκεῖνος ὅμως καὶ εἰς τὰς ὕδρεις ἀντέταξεν ἀπόλυτον ἄρνησιν καὶ μόνον δὲν ἔκρυψεν ἀπὸ τὸν διπλωμάτην ὅτι ἡ ζωὴ, ἡ ὅποια τῷ ἀπέμενεν, ἦτο βραχυτάτη καὶ ὅτι θ' ἀποθάνῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετὰ ἑξ μῆνας ὁ Κόνδεκ ήσθένησε καὶ ἀγαρρώσας ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν Μασσαλίαν, παθὼν ὑποτροπίασιν τῆς νόσου, ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τοιουτοτρόπως ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τὴν ὅποιαν ἐξέφερεν ὁ μάντις.

Ἐγγοεῖται ὅτι πάντα ταῦτα διαφημιζόμενα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἐξογκούμενα μάλιστα ἐπέτειναν τὴν φήμην καὶ τὴν δημοτικότητα τοῦ Χατζηχρήστου. Ὁ μάγος εἶχε καταστῆ δύναμις πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἡ περιουσία του ἐθεωρεῖτο μεγίστη. Ἡτον ὅμως καὶ πατριώτης. "Οταν ἐξεράγη ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἡπείρου τῷ 1849 καὶ ἔγειναν αἱ ἀτυχεῖς ἀπόπειραι κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ Χατζηχρήστος προσέφερε διακόσια ὅπλα, ἀρθριώτατα πολεμεφόδια, διακοσίας στολὰς τῶν ἐπαναστατῶν, ἀπέστειλε δὲ καὶ μίγα ποσὸν χρηματικὸν διὰ τροφὰς εἰς τὰ ἐπαναστατήσαντα χωρία. Εἴτε διότι ἡ μαντική του δύναμις δὲν ἔφθαγεν ἔως εἰς τὸ ὑψός τῆς περιστάσεως, εἴτε διότι αἱ σημειώσεις δὲν ἐθοήθησαν αὐτὴν τὴν φοράν, τὸ ἀτυχὲς κίνημα ἐπνίγη εἰς τὴν ἀρχὴν του. Ἐν τούτοις τόση ἥτο ἡ τρομερὰ ἐπιβολὴ ἣν ἤσκει καὶ τόσον πλέον τὸν ἐφοδιῶντο καὶ αὐτοὶ οἱ ἀτρόμητοι ἐπαναστάται, φτειρόλα τὰ χρήματα τοῦ ἐπειστράφησαν, μετὰ τῶν περισσοτέρων σγεδὸν στολῶν καὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν πολεμεφοδίων.

Ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τοὺς λυμανιγμένους τὴν γώραν ληστὰς ἡ ἐπιβολὴ του ἥτο μεγάλη καὶ ὅταν ἔγινεν ἡ συμπλοκὴ τῆς Ημέτρας παρὰ τὰς Θήρας τῶν στρατικῶν ἀποσπασμάτων πρὸς τὴν ληστρικὴν συμμορίαν τοῦ Κουμπάρη, μία ἐπιστολὴ

του ήρκεσε ν' ἀπελευθερώσῃ τοὺς δύω στρατιώτας, τοὺς ὁποίους οἱ λησταὶ εἶχαν συλλάβει αἰχμαλώτους.

* *

Ἡ περιεργοτέρα ὅμως ἐξ ὅλων τῶν μαντειῶν αἱ ὄποιαι ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Χατζηρῆστον ἥτον ἐκείνη τὴν ὁποίαν διηγεῖτο ὃ εἰς τὴν Κοῦτραν φονευθεὶς ταγματάρχης Λάρης, ἐπιβεβαιοῦ δὲ καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργιάδου, ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὄποιου ἐδημοσίευσα ἡδη πλεῖστα παράδοξα ἀναγράμνα εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Οἱ Λάρης, νέος τότε μαθητὴς ἀκόμη, συνεδέετο στεγώτατα μετὰ τῶν ὑπαξιωματικῶν Σκαλτσᾶ καὶ Ζάγγου. Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ "Οθωνος" εἶχεν ἀρχίση ἡδη καὶ οἱ δύω ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὁ Λάρης ἥσαν μέλη ἑνὸς τῶν πολλῶν συλλόγων αἱ ὄποιοι εἰργάζοντο ἀθορύβως πρὸς παρασκευὴν τῆς στάσεως κατὰ τοῦ "Οθωνος". Ἐν τούτοις ὀλόκληρος ἡ ἐργασία ἦγίνετο εἰς ἄκρον μυστηριώδεως καὶ οἱ συγωμόται εἶχαν πάντα λόγον γὰ πιστεύουν ὅτι κανεὶς ἄλλος ἔκτὸς τῶν μεμυημένων, ἡδύγατο γὰ γνωρίζει τὰ σχέδιά των.

"Ετυχε φαίνεται κάποτε ὁ Λάρης ἀκολουθῶν τὸ γενικὸν ρεῦμα γὰ καταφύγη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἡπειρώτην μάντιν ζητῶν ἀστρίστως προφητείας περὶ τοῦ μέλλοντός του. Ὁ Χατζηρῆστος δὲν ἐδυσκολεύθη γὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὰ κουκιά, τα ὄποια ἔρριπτε καὶ συγήθροιζε πάλιν, ὅλα τὰ συγωμοτικὰ σχέδια τοῦ Λάρη καὶ τῶν δύω φίλων του. Ὁ Λάρης περίτρομος καὶ φρικιῶν τὸν παρεκάλεσε γὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ ἀλλ' ἐκείνος τοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ πάθετε τίποτε. Εἰπὲ ὅμως εἰς τοὺς δύο ὑπαξιωματικοὺς φίλους σου γὰ φυλαχθοῦν τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὄποιαν θὰ μάθουν ὅτι εἰς κάποιαν μακρυγόν τόπον ἡ κυβέρνησις ἀνεκάλυψε καὶ ἐτουφέκισε πολλοὺς μαζὶ ὑπαξιωματικοὺς συγωμότας.

Ὁ Λάρης ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς φίλους του τὴν προφητείαν. Ἐκεῖνοι μετὰ βραχεῖαν ἀκόμη ὑπῆρεσίκην εἰς τὸν στρατὸν παρητήθησαν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν σπάγγων, ὃ δὲ Λάρης καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν ἔγινεν ὑπαξιωματικός. Μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε ἡ δέκα ἐξ ἑτῶν

—κατὰ τὸ 1865 ή 66—ἐν Ἰσπανίᾳ εἶκοσι πέντε ύπαξιωματικοὶ ἀνακαλυφθέντες ὅτι εἶχαν συστήση συνωμοτικὸν σύδεσμον κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐτουφεκίσθησαν εἰς τὴν Μαδρίτην. Τὴν ἵδεν νύκτα, καθ' ἥν ἡ εἰδησις ἀγηγγέλθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Συκλοτοῦς καὶ ὁ Ζάγγος ἀνερχόμενοι ἐκ τῆς Μητροπόλεως πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐδολοφονήθησαν ἔξωθι τοῦ Μετοχίου τῆς Πεντέλης ύπὸ τοῦ ἀγεψιοῦ ἑνὸς τῶν λῃστῶν, τοὺς ὅποιους εἶχαν καταδιώξει καὶ ἔξοιτώση ὡς ύπαξιωματικοὶ οἱ δολοφονηθέντες.

Δύῳ ἔτη ἔμεινεν εἰς τὸς Ἀθήνας ὁ Χατζηχρῆστος, ὅτε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1850 μὲθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις καὶ τὰς περιποιήσεις τὰς ὅποιας ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸν ὄφιν του, τὸ ἐρπετὸν ἐψόφησε. Ὁ Χατζηχρῆστος προφασισθεὶς τὴν ἀπώλειαν αὐτήν, ἵσως δὲ καὶ στενοχωρούμενος πλέον ύπὸ τῶν ἀρχῶν, ἔφυγε διὰ τὴν "Ηπειρον ὅπου ἀπέθανε πέρυσι πλούσιος ἐκ τῶν προϊόντων τῆς μαντικῆς, τὴν ὅποιαν ἔξήσκησεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Ἐπιχείρημα διὰ τὸ νερωμένον γάλα

"Η οἰκοδέσποινα. — Μπρὲ εὐλογημένε, δὲν σοῦ εἴπα χίλιες φορὲς νὰ μὴ βάνης νερὸ μεσ' 'ς τὸ γάλα;
"Ο γαλατᾶς. — 'Αμ' τί θες νὰ βάλου κυρά μ'; Ρετίνα πούγει ἡξήντα τσ' ἥ ούκα;